Послание на учениците от Областния форум „Говори с мен – защото диалогът е сила“, 28.04.2026 г.

Днес не сме тук просто, за да се състезаваме.
Не сме тук за оценки и класации.
Ние сме тук, за да бъдем чути.
Ние сме онзи шепот в коридорите,
онзи поглед, който търси разбиране в класната стая,
онова мълчание след звънеца,
което казва повече от думи.

Искаме училище, в което думите не оставят рани.
В което грешките не тежат като присъди,
а се превръщат в стъпки напред.
В което страхът няма място,
а уважението не е изключение, а начин на съществуване.
Искаме, когато кажем „Не разбирам“,
да не свеждаме очи.
Искаме, когато сбъркаме,
някой да протегне ръка —
не за да ни накаже,
а за да ни помогне да се изправим.
Искаме възрастните да ни питат какво мислим —
не по задължение,
а защото наистина искат да чуят.
Но знаем —
училището не е само право.
То е и отговорност.
И ние я приемаме.
Да уважаваме учителите си — дори когато не сме съгласни.
Да спазваме правилата — защото пазят всички ни.
Да избираме думите си, вместо обидите.
Да не мълчим, когато някой страда.
Да поемаме последствията от това, което правим.
Ние не сме съвършени.
Но сме готови да растем.
И ако искаме доверие,
трябва да се научим да го заслужаваме.

Днес не обвиняваме.
Днес каним.
Каним към училище,
в което уважението се учи не от думи, а от примери.
В което диалогът не е събитие,
а ежедневие.
В което всеки има глас —
и всяка дума има значение.
Ние сме готови да бъдем част от промяната.

Защото училището не е просто сграда.
То е общност.
А всяка общност започва от хората в нея.
От нас.

Нека днес не си тръгнем само с награди.
Нека си тръгнем с нещо по-важно —
с обещание.
Да бъдем по-добри.
Един към друг.
Защото промяната не започва утре.
Тя започва сега.
С един избор.
С една дума.
С един жест.